

Hoe ga ik om met de zonde van mijn medegelovige?

Leviticus 10:16-18

Wij moeten groeien in de kennis van Gods gedachten, en het lezen van Gods Woord niet veronachtzamen (2 Tim. 3:16-17). Het is nodig dat wij onze wegen laten verlichten door het Woord (Ps. 119:105). Dan zullen wij in alle dingen naar de wil van de Heere vragen. Dit is belangrijk om ons denken te corrigeren. Bovengenoemde teksten bepalen ons hierbij. Maar in de eerste plaats denken wij aan de geestelijke instelling die wij ten opzichte van *elkaar* moeten hebben. Want 'de liefde (...) rekent het kwade niet toe' (1 Kor. 13:5), of verdenkt anderen niet van kwaad. De liefde is het geheim van ons persoonlijk christelijk leven. Maar dit geldt ook voor onze onderlinge relaties: ons gedrag moet alleen door de liefde bepaald worden. Waar de liefde ontbreekt, is het verval niet tegen te houden. Als de liefde verkilt, wordt Christus onteerd en verliest ons getuigenis zijn kracht! Laten wij hiervoor op onze hoede zijn. Dit komt helaas steeds meer voor. Het is ongepast om op een liefdeloze wijze een broeder te oordelen, die net als wij tot de familie van God en tot het lichaam van Christus behoort. Als wij goed overwegen wat het Woord zegt, zal ons oordeel milder zijn. Misschien komen wij dan niet eens zover dat wij oordelen.

Wat heeft de Heilige Geest ons in die situaties te zeggen? Laat het gezag van Gods Woord toch inwerken op het geweten:

- *'Spreek geen kwaad van elkaar, broeders. Wie van een broeder kwaad spreekt of zijn broeder oordeelt, spreekt kwaad van de wet en oordeelt de wet. Als u*

echter de wet oordeelt, bent u geen dader van de wet maar een rechter. Eén is de Wetgever en Rechter, Hij Die kan behouden en verderven. Maar wie bent u dat u uw naaste oordeelt?’ (Jak. 4:11-12).

- *‘Maar u, waarom oordeelt u uw broeder? Of ook u, waarom minacht u uw broeder? Want wij zullen allen voor de rechterstoel van God gesteld worden; want er staat geschreven: ‘Zo waar Ik leef, zegt de Heere, voor Mij zal elke knie zich buigen en elke tong zal God belijden’. Dus zal dan ieder van ons voor zichzelf rekenschap geven aan God. Laten wij dan niet meer elkaar oordelen; maar komt liever tot dit oordeel, dat u voor uw broeder geen struikelblok plaatst, of een aanleiding tot vallen’ (Rom. 14:10-13).*
- *‘Oordeel niet, opdat u niet wordt geoordeeld; want met het oordeel waarmee u oordeelt, zult u worden geoordeeld, en met de maat waarmee u meet, zal u worden gemeten. En wat ziet u de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog merkt u niet? Of hoe zult u tot uw broeder zeggen: Laat mij de splinter uit uw oog wegdoen, en zie, de balk is in uw oog? Huichelaar, doe eerst de balk uit uw oog weg, en dan zult u helder zien om de splinter uit het oog van uw broeder weg te doen’ (Matt. 7:1-5).*

De treurige neiging om de medegelovige te veroordelen, bepaalt ons bij onze *eigen* toestand. Wij hebben vaak een balk in ons eigen oog, en willen de splinter bij de ander weghalen. Laten wij bij onszelf beginnen en onszelf oordelen voor Gods aangezicht. Dan zullen wij genade kunnen betonen aan anderen. Dat is wat de liefde ons leert (Ef. 5:1-2). Helaas zien anderen bijna altijd dwars door ons heen. Als Christus voor ons stond – tussen ons en onze broeder –, en ons hart vervuld was met Zijn liefde, zouden wij onze broeder in een ander licht zien.

Dit alles neemt de noodzaak niet weg om op elkaar te letten. Wij kunnen niet onverschillig zijn ten aanzien van de gebreken van de naaste, met wie wij dezelfde voorrechten delen. De kwestie is echter: in welke geest en op welke manier moeten wij ons met deze dingen bezighouden? Het is droevig als wij ons met de fouten van anderen moeten bezighouden. Daarom is de vraag, welke positie wij ten opzichte van de ander innemen. Hoe handelen wij eigenlijk?

Handelen wij als aanklager?

Dit is een positie die sommigen graag innemen. Als wij dat doen, verliezen wij uit het oog dat de satan dit ook doet en dat hij daarbij veel navolgers heeft. Willen wij ten opzichte van onze broeder of zuster de houding van de tegenstander imiteren?

Kunnen wij als aanklagers wel recht voor God staan? De Bijbel leert ons anders! Alleen de vijand van God bedient zich van deze methode. Niet alleen zet hij de mens aan tot het kwaad, maar hij beschuldigt hem ook bij God, want hij is de aanklager van de broeders (Openb. 12:10). Is het niet verontrustend dat hij ons op dezelfde manier in zijn netten kan vangen? Laten wij niet handelen zoals de mensen van de wereld, die bij uitstek navolgers zijn van de aanklager van de broeders (Zach. 3:1). Wij zijn de voorwerpen van de liefde van de Heere. Laten wij die liefde niet verachten!

Handelen wij als rechter?

Een andere manier om de zonde van de ander te zien komt helaas ook voor. Men denkt zich niet te moeten bemoeien met de ander die heeft gezondigd. Maar men neemt – misschien zonder het te weten – een plaats als rechter in en redeneert als volgt: ‘Die persoon heeft gezondigd, maar dat is zijn zaak. Hij moet zich voor God verootmoedigen om vergeving te krijgen, dan kan er herstel volgen. Zolang hij in deze toestand is, kan ik geen gemeenschap met hem hebben. Maar als hij zijn falen erkent, ben ik bereid hem te vergeven en weer als broeder te behandelen’.

Zo'n redenering kan misschien voor velen van ons logisch lijken, maar is toch niet naar Gods gedachten. De toestand van degene die heeft gezondigd, is slecht. Maar om verbetering daarin te brengen, moeten wij de weg gaan die Gods Woord aangeeft. Ook hierin moeten wij handelen in overeenstemming met Gods wil. Als men menselijke gedachten volgt, resulteert dat in een permanent verkeerde toestand van degene die gezondigd heeft. Bovendien is dit altijd tot oneer van de Heer. Het is geestelijke zwakheid, en die kenmerkt ons helaas. Maar laat de Heer zulke dingen niet toe om ons ertoe te brengen Zijn aangezicht te zoeken? Er is een weg die het menselijk oog nooit zal ontdekken, maar die God ons in Zijn Woord laat zien. Laten wij onze egoïstische gedachten dus loslaten en proberen naar de wil van de Heer te handelen.

Handelen wij als priester?

In Leviticus 10:16-18 gaat het om de *priesters*, de zonen van Aäron. En zo worden alle gelovigen nu gezien (1 Petr. 2:5). Dat is een geweldige zegen! Wij moeten ons in alle omstandigheden als *priesters* gedragen; ook bij geschilpunten moeten wij op die manier handelen. De melaatse in Israël moest niet naar de rechter gaan, maar naar de *priester* (Lev. 14:33-35).

Wat moest de priester doen in de situatie die ons nu bezighoudt? Hij moest volgens de opdracht van Leviticus 10 het zondoffer eten op een heilige plaats: *'Want het is allerheiligst, en Hij heeft jullie dat gegeven, opdat jullie de ongerechtigheid van de gemeenschap zouden dragen, om daarover verzoening te doen voor het aangezicht van de Heere. Zie, het bloed ervan is niet binnen in het heiligdom gebracht. Jullie hadden het zondoffer beslist in het heiligdom moeten eten, zoals ik geboden heb'* (vs. 17-18). Wat houdt dat voor ons in: het eten van het zondoffer op een heilige plaats? Is dat het beschuldigen van de naaste en van hem eisen dat hij zijn zonde erkent en belijdt, alsof ons helemaal geen blaam zou treffen? Integendeel, wij moeten zijn falen tot het onze maken, handelen alsof het ons eigen falen was en de bitterheid ervan zelf beseffen. Wie zou dat kunnen doen, dan alleen een reine priester die verkeert in de tegenwoordigheid van God?

Om ons met God te verzoenen, leed Christus *alleen* op het kruis. Daar maakte Hij al onze zonden tot de Zijne en droeg ze in Zijn lichaam op het hout (Ps. 40:13). Maar in Zijn priesterdienst heeft Hij Zichzelf met ons verbonden; en wat schieten wij hierin tekort en lijken wij weinig op ons volmaakte Voorbeeld. Laten wij zien hoe Daniël in Babel handelde in een vergelijkbare situatie. Hij zag de zonden van het volk en accepteerde de gevolgen daarvan, alsof het zijn eigen zonden betrof. We horen hem zeggen: *'(...) wij hebben gezondigd en misdreven, wij hebben goddeloos gehandeld en zijn weerspanning geweest; wij zijn afgeweken'* (Dan. 9:4-19). De profeet was bedroefd over de oneer die de HEERE was aangedaan door de zonde van het volk. Hij betrok die zonde ook op zichzelf en maakte zich één met het volk. Hij verootmoedigde zich hierover voor Gods aangezicht. Wat een voorbeeld voor ons.

Christus, het volmaakte Voorbeeld, laat ons in Johannes 13 zien hoe wij in zo'n situatie moeten handelen. De liefde is de drijfveer voor deze dienst. De Heere Jezus volbrengt die liefdedienst voor al Zijn verlostten. Hij heeft ons niet te gering geacht, en Hij heeft Zich met ons één gemaakt. Hoe zouden wij deze dienst liefdevol kunnen verrichten, als wij de zonde van de naaste niet op ons nemen om die voor God te belijden, alsof het ons eigen kwaad was? Al biddend wassen wij elkaar de voeten. Dat is een noodzakelijk uitgangspunt. Alleen dan zullen wij in staat zijn het juiste woord te spreken, dat het geweten raakt. Laten wij hiervan niet afwijken, anders doen wij meer kwaad dan goed. Wij moeten liefde tonen.

Liefde openbaren

De Heer wil ons voor de priesterdienst gebruiken, die Hijzelf op volmaakte wijze uitvoert. Wij zullen tekort schieten als wij Zijn liefde geen recht doen. Als wij vol zijn van Zijn liefde, zullen de gebreken van de ander de liefde in ons hart niet uitblussen maar die juist aanwakkeren. De zonde van de ander vormt dan de aanleiding om liefde te betonen en geen *oordeel*. Laten wij het zondoffer eten op een heilige plaats. Vanuit het heiligdom krijgen wij de juiste blik op de ander en de juiste houding ten opzichte van de zonde. Laten wij daarbij denken aan de woorden van de Heer: *'Als u deze dingen weet, gelukkig bent u als u ze doet'* (Joh. 13:17).

Vaak zijn wij niet zo bedroefd over de fouten van anderen, en voelen wij ze niet alsof het onze eigen fouten waren. Hebben wij werkelijk de Heer gesmeekt om Zijn genadige voorspraak? Doen wij dat niet veel te weinig? Is dat het eerste waaraan wij denken in zo'n situatie? Wij falen allemaal ernstig in deze dingen. Wij beseffen te weinig dat Christus Zich met de heiligen één heeft gemaakt. De gedachte hieraan zou ons ertoe moeten brengen de plaats van een voorbidder in te nemen. Wat zou het heerlijk zijn als wij deze dingen niet alleen weten, maar ze ook waarmaken tot eer van Christus en tot onze eigen zegen.

Bron: Le Messenger Évangélique 1909-441; Titel: Le Peche de mon frère